

Войводата Панайотъ Хитовъ въ 1885 г.

Панайотъ Хитовъ

лаганитѣ задачи и на четитѣ и тѣхната разпиляностъ, обединено командване не е могло да има и постепенно главниятъ вождъ, самъ предвождащъ чета, изгубва значение на такъвъ. За това спомогнаха и други обстоятелства, на-примѣръ: настояванията на бълг. емиграция въ Ромъния четитѣ да се организиратъ въ редовни войскови части, което и стана; неоснователнитѣ сръдни на нѣкои сръбски началници отъ четитѣ, които, въ всѣки случай, не бѣха причина за неуспѣхитѣ; интригитѣ и амбициитѣ на нѣкои войводи. Недоволството продължи и после, та Хитова даже мислиха да отстранятъ отъ участието въ движенията за освобождение. Той, обаче, винаги е гледалъ спокойно на всичко, защото съвѣстѣта му е била чиста. Главно сж го подозирали въ продажничество на сръбскитѣ интереси, толкова повече, че следъ смъртъта на първата си жена българка той се оженилъ за Екатерина Бранковичъ. Къмъ защитата на Хитова противъ това несериозно обвинение, направена отъ проф. Ст. Младеновъ на стр. XXI и XXII въ уводната му статия, бихъ посочилъ само фактитѣ и документитѣ, отнасящи се до края на 1876 г., дадени въ моето допълнение въ края — довѣрие къмъ сърбитѣ — да, но продажностъ — никога.

Следъ Сръбско-турската война Хитовъ живѣе въ Бѣлградъ, Когато приближава Руско-турската война, той се явява